

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Allocutiones Sacræ, Svper Evangelia Dominicarvm totius anni

Jahoda, Johann

Pragæ, [ca. 1659]

Dominica XI. post Pentecost: Aurium vellicatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51496](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51496)

DOMINICA XI. POST PENTECOSTEN.

Aurium vellicatio.

Misit digitos in auriculas ejus. Marc. 7.

Ensum licet humano in corpore princeps putetur visus, adeoque nemo non surdus, quam cæcus esse malit: apud Deum tamen aures oculis præstare vel incertum puto, quod uti homines sibi invicem per oculos innotescunt, sic Deus tanquam corporeæ visionis impatiens, non aliâ quam per aures viâ in hominum animos illabatur. Hinc tantus illi pro auribus zelus, ut ne quidem in uno aliquo scelerato Malcho dexteræ auriculæ amputationem tulerit, quin amputatam statim restitueret: insuper carissimum aliàs & principem discipulum ob id factum acerrimè corripuerit, & quod plus, in grande trinæ negationis peccatum labi permiserit, si Casario credimus dicenti: *permittit Petrum cadere Dominus propter percussum Pontificis servum, & amputatam ejus aurem.* Nempe, ut docet Apostolus, *sine fide impossibile est placere Deo; fides, autem (uti & quævis Dei loquela) ex auditu.* Quid ergo mirum ita ipsum pro auribus zelare, ita in curando hodierno surdo laborare, digitos suos mundissimos, quibus *appendit molem terræ*, in ejus auriculas sordibus plenas immittere, eas expurgare, & quodammodo perfricare? Qui enim, ut subindè ostendi, naturâ suâ ad se communicandum hominibus vel maxime propendet, in quo magis

laboret, atque in adornanda via per quam intret ad hominem? Quod idem ut nobiscum hodie agat, qualiterque nostras similiter aures perfricat, docebo.

Auris vellicatio apud veteres signum erat admonitionis & reminiscentiæ. Hinc ille apud Maronem:

--- mibi Cynthus aurem
Vellit & admonuit ---

hinc Plinius: *in aure ima, inquit, memoria locus est, quem tangentes attestamus; refertque observatam à se aurem in gemma incisam, cujus extremam partem expansa manus pollice atque indice quasi vellicando apprehendebat,*

V. Pierium
in hierogl.
l. 36.

cum inscriptione Græca: *μνημόσινον*. Conformis huic gemmæ erat numus Ferdinandi II. Neapolit: Regis, in quo incisa erat ex parte altera auris manu apprehensa; ex altera inscriptio: *μνήσθη* id est: *memoria*. Huc facit illud Ovidij:

*Si quid erit de me tacitâ quod voce loquaris,
Pendeat extrema mollis ab aure manus.*

Pendet etiamnum, pendet ab aure multorum mollissima Dei manus; velut verus ille *Iustitia Sol*, & Cynthus multis auriculas, dum eos officij sui commonet, salutis æternæ curam salu-

M.m. rari-

Cæsar dial.

4.

Heb. 11. 6.

Rom. 10. 17.

Isai. 40. 12.

Dominic:

Trin. Allo-

cut. II.

Isa. 52.

tariter refricat, inspirationes optimas in animum immittit. Sed complures hic surdi perseverant, imò ad ejusmodi vellicationes magis obsurdescunt; quemadmodum queritur apud Prophetam Dominus: *quis surdus, nisi ad quem nuncios, ipsoq; digitos meos misi?* Quàm vereor, ne in multos Studiosos ista hodie recantetur threnodia! Vereor ne Christus Dominus, ne Beatissima Mater lamentetur: quis surdus nisi Socialis meus, ad quem tot nuncios, tot sacros exhortatores misi, cui tot salutis media suppeditavi? Et sanè, si rem ad calculos veritatis vocare velimus, manifestè deprehendemus, nulli hominum statui post Religiosos tot salutis oblata media, atque AA. LL. Studiosis. Illis enim longè meliùs, quàm reliquis secularibus virtutis pulchritudo innotescit, illis clariùs vitij foeditas obijcitur, illis, juxta Regularum præscripta, frequentior Sacramentorum usus, & copia, illis uberiora lumina, sublimiora dictamina, inspirationes & auxilia divina forti ora obtingunt.

I.
Inspiratio-
nes sunt
digiti DEI
auricula-
res.

item annu-
lares.

Pierius su-
pra.

Inspiratioes divinæ sunt illi digiti, quos optimus Salvator in auriculas hodierni surdi misit: *misit digitos in auriculas ejus*; ubi Hieronymus: *digiti, ait, qui in aures ejus mittuntur, verba Spiritus sunt.* O digitos verè auriculares! Quanquam annulares potiùs dixerò, quia sunt digiti cordis, id est amoris. Ita digitum annularem appellabant Ægyptij, ut refert Pierius, eò quòd ex anatomia exploratum haberent, nervulum quendam à corde per dorsum ad illum tendere, incoq; desinere; & idcirco annulo amo-

ris simbolo cum decorabant, ut qui cordi amoris sedi foret contymbolus. Porrò quisquis annularem hunc digitum ex auribus suis excutit, timeat *medium*. Medio digito ostendi apud veteres infame, probriq; gravissimi loco habebatur; denotabant enim illo hominem mollem & effeminatum. Hinc Cynicus Diogenes protendit digitum medium in Demosthenem, quò eum turpitudinis insimularet, teste Laërtio. Et hodie quoties aliquem exhibilare volumus, digitum medium in eum extendimus. Extendet, extendet aliquando Deus medium digitum, & exhibilabit eos, qui cordiali locum dare noluerunt. Ingeminabit illud: *vocavi, & renuistis; extendi manum & digitum meum, & despexistis omne consilium meum.* Ego quoq; in interitu vestro ridebo, & subsannabo, cum vobis id, quod timebatis, advenerit. Ita sublanavit quendam & risit in ejus interitu, qui (ut scribit S. Antoninus) cum Franciscani Ordinis assumendi votum suscepisset; tamen fractà Deo fide, mutatoque in pejus salubri consilio, invicem humilis pauperisque statùs sublimiorem elegit, & Canonicus factus est. Sed non diu pasta est divina Nemesis foedisfragum de dignitate obtenta gloriari. Morbo ita affixit hominem, ut resurgendi spes nulla superesset. Ergo in extremis positum hortantur domestici, monent amici & Collegæ Canonici, animam expiaret jam, jam expiraturam. Respondit desperabundus; ne sibi molesti essent, expiationi locum non esse; quoniam Tartaro, decreto Dei irrevocabili adjudica-

medio di-
gito ostendi
infame.

Prov. 1.

Anton. 3. p.
tit. 24.

tus

tus esset. *Apparuit enim mihi, aiebat, Dominus iratus, dicens: vocavi, & renuisti, ideo vade ad pœnas inferni. Hac terribilis locutio, subjungit hic Abbas Lucas, meritò liquefacere potest quamvis animam Dei præcepta contemnentem. Qui etiam non malè loco tò vocavi legit: clamabam & non exaudiebatis.*

II.

DEVS clamat in aures surdorum.

item canit.

quid sit in aures asini canere.

Dion Orat.

32.

Non est satis Deo semel vocasse, semel insuturrasse, & inspirasse; sed, uti surdis facere solemus, clamat & ipse clamore valido in aurículas nostras; ephphetha, seu, ut alius textus vertit, garrit; addo ego etiã canit; sed canit surdis fabulam. Meliùs fortè adhuc dicerem, si dicerem: in aures asini canit. In aures asini canere apud Manutium proverbialiter dicitur de eo, qui apud crassas & musicæ ignaras aures artem musicam ostentat. Meminit adagij Dion, ejusque occasionem hanc memorat. Insigni cuidam Musico Ægyptio astans in somnis Genius prædixisse visus erat, quòd in Asini aures cantaturus esset. Quo ille somnio ut vano ac frivolo neglecto, paulò post ad Regem Syrorum Memphim accersitur, & coram eo omni adhibitâ industriâ artis suæ præstantiam ostentare adnititur. Crinitum aliquem Jopam aut Amphionem, credidisses, ita argutè fides pecebat, chordasque pererrabat. Sed enim vix canere cœpit, cùm à Rege amuso musurgixque experte ignominiosè tacere jubetur. Recordatus somnij: hoc ipsum, inquit, est in aures asini canere. Quibus verbis per interpretem intellectis Rex vincitum Cantorem affici verberibus jussit; unde natum postea bellum. Idem prorsus evenit Christo D. quem

non tam Citharædum, quàm ipsam Dei Citharam nonnemo appellat. Canit ille svaviùs ac ullus Orpheus canere potest: *venite ad me omnes; tollite jugum meum super vos. Qui sequitur me non ambulat in tenebris.* Sed à multis in hoc verè barbaris silere cogitur, imò verberibus afficitur. Verberibus enim Christum afficere, est salutaria ejus monita respuere. Quid quòd viri graves, nec tanti estimant se percuti, quàm consilia sua vili pendit? Hinc illæ multorum voces: maluissem palmariter me signatum, quàm explosum. Nimirum quilibet plausum in proprijs sensis quæritat; & multo magis DEVS, qui solus in omnibus gloriã jure ita exambit, ut dicat: *gloriã alteri non dabo.* Isa. 42. 8. At ecce (proh nefas!) "spernitur divina Sapiencia cùm ejus consilio posthabito, Mundi potius consilium sequimur; spernitur divina Bonitas, cùm ejus ultrò nobis oblatam gratiam non acceptamus; spernitur ejus Majestas, cùm ei parentes & cognatos anteponimus, qui dicit: *qui amat Patrem aut matrem plus quàm me, non est me dignus.* Ita noster Cornelius. Nil igitur mirum in bella ipsum exardescere; nil mirum in derisores arma corripere, gladium stringere, arcum tendere, tela parare, quæ omnia pridem illis denunciavit per Davidem: *nisi conversi fueritis, gladium suum vibrabit, arcum suum tetendit, & paravit illum. Et in co paravit vasa mortis: sagittas suas ardentibus effecit.* Frequens est apud gentes & honoris nimiùm ambitiosas mentes ob minimum despectum in duellum provocare sese. inustamq; unde

M m 2 unde

Isa. 42. 8.

Cornel. à

lap: in c.

Prov.

Psal. 7. 13.

unde ignominiam ferro, ipsaque adeo morte extinguere. Et nisi legibus, Caesarumque statutis id pugnae genus coerceretur, pugilum hodie plena forent omnia. Ad duellum AA. toties Deum cogimus, quoties despiciamus.

Nahum. 1. Sed ante faciem indignationis ejus quis stabit? & quis resistet in ira furoris ejus? 6. quærit Propheta. Quis tam peritus monomachiae Magister erit, ut comparere audeat? indignatio ejus effusa est ut ignis, & petra dissoluta sunt ab eo. Si petra, quid lutei homines? quid stipula? Horrendum est incidere in manus Dei, clamat Apostolus. Hic non jam auriculæ expectetur tactus; sed lethalis ictus: quem Deus gladiatoriae peritissimus tam dextrè novit infligere, ut collimare opus non habeat. Noverat hoc perbellè Deo carissimus Jobus, ideoque deprecatur: *manum tuam longè fac a me, & tanquam obedientissimus servus offert sese ad omnem ejus nutum: voca me; & ego respondebo tibi.* Utinam omnes Jobi essemus! utinam unusquisque nostram tam resolutus esset, ut diceret: vis me Domine hoc vel illud facere? *voca me, & ego respondebo tibi.* Vis me ex hac vel illa peccandi occasione exire? faxo. Vis ut *quàm proximè te sequar, & imiter in fe-*

Exerc. heb. 2. contemp. d. Regno Christi. *vera, tum spiritus, tum etiam rerum paupertate? En ò Rex supreme, ac Domine universorum me tibi penitus offero, meaq; omnia tue subijcio voluntati.*

III. **D**ivs per Inventum est non ita pridem instru-
tubā sur- mentum surdis loquendi, tuba brevi-
dis loqui- cula instar cornu recurva, quæ auri ad-
tur, mota, soni species colligit, collectasq;
facilius, quàm si clames, in ergatur-
auditis transmittit. Non caret tali
instrumento Deus, qui ubi nihil digi-
tis, nihil clamore proficit, tandem per
tubam surdis loquitur; illam videlicet
tubam, quam Paulus vocat *novissimam*,
quippe novissimorum nos admonet, *2. Cor. 15: 52.*
cujusmodi admonitione nulla effica-
cior, nulla ad rumpendam quamcun-
que surditatem potentior. Expertus
est id nonnemo, quem P. Hieremias
Drexelius ex Benedicto Renato sic ferè
describit. Homo erat, cui Fulconi
nomen, vanus & ad Mundi leges ex-
amullim factus fictusq;, qui uti jejunijs,
ita vigilijs inassuetus, & ut in alijs, sic
in somno nihil sibi deesse patiebatur.
Vna tamen nox illum deprehendit,
quâ, ut aliàs, in utramque aurem ster-
tere non poterat: vigilare illum co-
gebat inusitata prorsus insomnia; è la-
tere in latus se vertit; nec tamen som-
num adducere potuit. Hic spiritus
Domini flare coepit, quamvis in ignota
terra; nam cogitationes bonæ in ist-
hoc homine admodum erant raræ. In-
cipit ergo è tædio vigiliarum cogitare
varia. Occurrit hic animo: ecquid
præmij poscis, ut sic decumbas biennio
aut triennio continuo, in tenebris, sine
amicis, in leni morbo, sine ludo, & co-
messationibus, in vinculis istis licet
plumeis. Et certè solus ego eximius &
immunis non abibo; in morbo cubare
debebo, velim nolim, nisi morte re-
pentinâ & subitâ obeam, quod superi
avertant. Quem autem lectum ha-
biturus sum, postquam ex isto mors
me dejecerit? Corpus putrescet sub ter-
ra; quid porrò animâ fiet in altero no-
voque

voque Mundo? Non omnes, credo, animo æternitas, & urgebat. Tandem statuit emendare vitam, & melioribus studijs se dare. Et quid ego, ait ipse secum, miser hinc ago? fruor Mundo; nec fruor. Multa patior quæ nolum, multis careo, quæ habere vellem. Et fac me frui delicijs, quascunque habere possem; quamdiu hoc durabit? nec in crastinum quidem certus sum vitæ. O æternitas si tu non esses! Quid ergo differo? Vale Munde. Dixit; & sacre Cisterciensium familiæ se adiciens, probè vixit, piè obiit. Piè universi obire cupitis? ergo sanctis inspirationibus locum date, eas in cor. (quod & ipsum auriculas habet) velut certissimos DEI digitos intromittite; æternitatem cogitate: uno passu (quod nuperus Sacerdotis Theologi è scalis prolapsi casus vos docet) ab æternitate distamus: à brevi momento longa pendet æternitas.

† *Leonardus Pfleger.*

DOMI-